

SEPARATA – JAUME

INTRODUCCIÓ PER A LA SEPARATA – JAUME

Dins la terra és un curtmetratge de ficció dramàtica en català que parla de memòria històrica, herència familiar i ferides del passat que encara ressonen en el present.

L'escena que has d'interpretar està situada en l'actualitat, en un entorn rural de la província de Lleida. El Jaume, un noi d'uns 30 anys, acompanya la Maite, la seva parella, en un moment especialment important per a ella: la recerca d'una fossa vinculada a una història del passat que travessa la seva família.

Aquesta fossa no és només un lloc físic. Per a la Maite representa una part de la història familiar que ha quedat enterrada durant anys: una història marcada per la Guerra Civil, el silenci, la culpa i la necessitat de trobar respostes. Arribar fins aquí vol dir acostar-se a una veritat que durant molt temps ha estat amagada o pendent de ser reparada.

La Maite fa temps que busca aquesta fossa. Aquesta recerca neix d'una promesa feta al seu avi i de la necessitat de donar un lloc, un nom i una mica de dignitat a persones que van quedar sepultades en una història que ningú va poder tancar del tot. Per a ella, trobar aquest espai és una manera de complir una promesa, però també de fer les paus amb una herència emocional que no li pertany del tot i que, alhora, l'ha acabat travessant.

El Jaume no viu aquesta història des del mateix lloc que ella. No és el centre de la ferida, però ha estat al costat de la Maite durant el procés: ha vist la seva insistència, els seus dubtes, la seva necessitat de trobar aquest lloc.

Psicològicament, el Jaume és una presència de suport. Arriba a l'escena amb una barreja d'incredulitat, tendresa, respecte i alleujament. Hi ha una part d'ell que potser no acabava de creure que aquell moment arribaria, però quan passa entén immediatament el pes que té per a ella.

No intenta ocupar el centre emocional ni convertir el moment en seu. La seva força està en escoltar, observar i sostenir. El Jaume estima la Maite, la coneix, ha caminat al seu costat fins aquí i ara intenta estar present sense envair un moment que sap que li pertany sobretot a ella.

Busquem una interpretació natural, continguda i creïble. No cal forçar el drama: el pes de l'escena està en la mirada, el silenci, l'escolta i la consciència que aquell moment significa molt per a la persona que té al costat.

El català ha de sonar natural i amb accent lleidatà.

INDICACIONS PER GRAVAR L'ESCENA

Podeu gravar-ho tot amb el mòbil o amb càmera, el que tingueu més a mà. No cal una gravació professional; el més important és que us puguem veure i sentir bé.

Podeu fer l'escena sols, imaginant les rèpliques de l'altre personatge, o amb l'ajuda d'algú que us doni el peu fora de càmera. No cal que l'altra persona actui ni aparegui en pantalla: només que us ajudi a mantenir el ritme de l'escena, si ho necessiteu.

Podeu fer-vos vostre el text perquè soni natural, sempre respectant el sentit de l'escena i la situació del personatge. Ens interessa veure una interpretació honesta, propera i continguda, més que no pas una lectura perfecta de cada coma.

Abans de gravar, imagineu bé l'espai: la Maite és davant vostre o lleugerament a un costat; l'arbre amb les inicials és a prop; la fossa és a terra, entre vosaltres i el bosc. El Jaume arriba des d'uns metres enrere, s'acosta a la Maite i, a poc a poc, entén què han trobat.

Intenteu gravar-vos en un lloc tranquil, amb bona llum i sense massa soroll de fons, perquè la veu s'entengui bé. Si pot ser, deixeu la càmera o el mòbil en un lloc fix, sense moure'l durant l'escena.

El pla pot ser mig o mig curt, prou obert perquè es vegi bé la cara i part del cos, però sense necessitat de fer cap posada en escena complicada. Amb una imatge clara, bon so i una interpretació sincera en tenim prou.

ESCENA A INTERPRETAR

SEPARATA – JAUME

ESCENA A INTERPRETAR

2. EXT. BOSC – DIA

BRISA. OCELLS.

L'escena passa en un bosc de la província de Lleida, en un espai apartat, silenciós i aparentment tranquil. No és un lloc monumental ni senyalitzat: és un tros de bosc que durant dècades ha semblat un lloc qualsevol. Precisament per això és important. La fossa ha estat amagada sota la terra, sota les fulles, sota el pas del temps.

La Maite s'atura davant d'un arbre. Durant uns segons, no diu res. Amb molta cura, recorre amb els dits les lletres tallades a l'escorça de l'arbre: "E i M".

A prop seu, sota la vegetació i la terra, hi ha la fossa que ha estat buscant durant anys.

Mira les lletres. Se li omplen els ulls de llàgrimes.

MAITE

Jaume! Vine!

El JAUME s'apropa a la Maite. Quan arriba al seu costat, entén que han trobat el lloc.

JAUME

No m'ho puc creure.

Emocionat, el Jaume abraça la Maite. L'abraçada és de suport: no vol ocupar el moment, només estar amb ella.

JAUME

Et juro que pensava que se t'aniria l'olla si no la trobàvem.

MAITE

Li vaig prometre que la trauria.

JAUME

Ja ho sé, carinyo, però...

S'abracen de nou. El Jaume mira la terra. Ara entén que la fossa és allà, sota els seus peus.

JAUME

Quanta gent creus que hi ha?

MAITE

No ho sé. El meu avi em va dir que l'Esperança i els seus pares van ser els primers, així que...

Es miren en silenci.

JAUME

Bé, una menys.

MAITE

Una menys.